

рафова и отъ тамъ съ неговото семейство у Каравелова, гдето бѣше младиятъ Славейковъ (неговиятъ преводъ на Шекспировия Юлий Цезарь).

30/18 априлъ, сѣбота. Студъ, сутринята снѣгъ, отвратително време, азъ съмъ съвършено боленъ и не ме бива съвсемъ за нищо. Вечерята затоплихъ въ кѣщи. Дѣждъ и страшна калъ. Витоша дори до полето е покрита съ новъ снѣгъ, сѣщо тѣй и околността подъ Драгалевци и Бояна. Архитектъ Йовановичъ (Конст.) пристигна отъ Виена, той е синъ на врачанина Анастасъ Йовановичъ, нѣкогашниятъ управителъ на сръбската държавна печатница и придворенъ маршалъ на княза Михайлъ; ще поеме пострѣйката на ломската реалка и софийската гимназия. — Вацовъ пристигна. Билъ въ Пиротъ. Тамъ работитѣ стояли зле. Градътъ цвѣтѣлъ отъ търговия съ Видинъ, София и Дупница, сега границата и митата пресѣкли жилитѣ, всичко било въ застои, никаква търговия, мрътвило, хората се вдетинили и отпаднали въ своитѣ праздни дюкяни. Това действувало на тѣхнитѣ политически чувства. И до сега носѣли фесове, за да не бждѣли принудени да поздравляватъ началника и чиновницитѣ, и защото „не били още освободени“. Чиновницитѣ живѣли тамъ като на заточение, никой не ги посещавалъ, само единъ единственъ нѣкогашниятъ директоръ на реалка Милошевичъ (?), пиротски народенъ представителъ, дружелъ съ населението, защото майка му била българка (отъ Крайтимощко). По кѣщата навсѣкжде били окачени ликоветѣ на руския царъ и на българския князь, обаче, никжде на Милана. Тамъ имало трикласна реалка съ 57 ученика, учителитѣ били полудиви. Селянитѣ не знаели какво да правятъ, единъ отишълъ въ Княжевецъ, смѣли му се, че билъ българинъ, отишълъ въ Царибродъ, смѣли му се, че билъ сърбинъ — какъвъ съмъ тогава? Все пакъ съмъ българинъ! На княжеския празникъ презъ августъ пиротчани искали да направятъ голѣмъ килимъ на княза. Килимарската индустрия западала. Страхътъ отъ желѣзницата, тя щѣла да ги съсипе съвършено. — Отъ Прага пристигна кутия съ лѣтни дрехи и т. н. — Подиръ пладне ходихъ у Стоилова и въ канцеларията. Въ Петроградъ било задушно. Царътъ билъ популяренъ между населението, развала въ висшитѣ крѣгове — генералъ-адютантитѣ и придворнитѣ, тамъ царувала индиферентностъ къмъ всичко — при погребението говорѣли по между си и се смѣли, въ черква плакали — чужденцитѣ. Перовска била отъ графско семейство, споредъ Каравелова отъ незаконнитѣ деца на Александъръ I. Уплахата на чуждитѣ гости въ зимния дворецъ, когато копаели наоколо — ужъ, че туряли трѣби, въ действителностъ, обаче, търсѣли мини. Въ Берлинъ приемътъ билъ блѣскавъ. Стоиловъ една вечеръ говорилъ 40 минути съ Бисмарка, у него, по всички въпроси; Бисмаркъ съ про-